

Bart De Moor was van 1991-1999 adviseur en kabinetschef van verschillende ministers van wetenschaps- en technologiebeleid. Hij is gewoon hoogleraar aan de K.U.Leuven, met onderzoek in systeemtheorie, regeltechniek en bio-informatica. Hij is oprichter en bestuurder van verschillende spin-off bedrijven en kennisinstellingen. Sinds 1 januari 2006 is hij de kabinetschef socio-economisch beleid van minister-president Leterme.

De paradoxen van het innovatiebeleid-2

“Zijn de socio-economische sterkte-zwakte analyses van Vlaanderen intussen niet genoegzaam bekend? Is het niet hoog tijd om met z’n allen – de ingenieurs voorop – tot meer consistente actie over te gaan? De Vlaamse meerjarenbegroting voorziet enkele honderden miljoenen euro extra voor innovatie en economie. Het budget is er. Nu nog een plan.” Zo ongeveer eindigde mijn vorige bijdrage in het septemnummer van Het Ingenieursblad 2005.

Leest de Vlaamse minister-president Het Ingenieursblad? Feit is dat ik luttele dagen na de publicatie ervan door hem werd gevraagd om kabinetschef socio-economisch beleid te worden. Voorwaar een nieuwe uitdaging, waarin ik de vele socio-economische dossiers zal opvolgen van werk en jobcreatie, onderwijs, innovatiebeleid, mobiliteit en logistiek, in nauwe samenwerking met de Vlaamse ministers en hun medewerkers van kabinetten en administraties. En naast de dagelijkse dossiers ook werk maken van wat de pers intussen duidt als het ‘businessplan Vlaanderen’.

Technology, toen relatief nieuw, is nu verworven. Instellingen zoals SERV, GIMV, IMEC en later VIB groeiden uit tot mature en professionele organisaties. En de nieuwe bedrijven van toen, zijn de paradepaarden van nu. De prille ambitie van de jaren tachtig, vervat in een pas verworven autonomie, is uitgegroeid tot het blakend Vlaams zelfvertrouwen van vandaag. Of toch niet helemaal?

De onzekerheid neemt immers almaar toe, door een niet altijd goed presterende overheid die het soms aan stabiliteit ontbreekt, die de noodzakelijke hefboomen van loonkosten en vennootschapsbelasting blokkeert, door buitenlandse tycoons die ‘onze’ mooie bedrijven inpalmen, door migraties van mensen van ver en nabij, die ons sociaal gecorrigeerde Rijnland-economie in zijn voegen doen kraken.

We zijn geen regio van opportunisten, wel één van opportuniteiten. Opportuniteiten die we niet altijd zien. We klagen veel en graag. We worden geplaagd door een toenemende zelfgenoegzaamheid die ons verhindert de “sense-of-urgency” te voelen. We sluiten ons

WE ZIJN GEEN REGIO VAN OPPORTUNISTEN, WEL ÉÉN VAN OPPORTUNITEITEN. OPPORTUNITEITEN DIE WE NIET ALTIJD ZIEN.

Het plan dus. Of beter gezegd, een brede, mobiliserend actie, die appèl doet aan alle actoren in het landschap: aan bedrijven, commerciële zowel als “social profit”, aan kennis- en onderwijsinstellingen, aan de verschillende administraties van de overheid, aan de sociale partners en aan burgers zoals u en ik, vooral ook aan jongeren.

Zal het op een DIRV-actie lijken, zoals vijftig jaar geleden? Wellicht niet. Het tijdsgewricht waarop Gaston Geens visionair inspeelde, ligt vandaag helemaal anders. Er zijn geen ineengestorte nationale sectoren van staal, kolen en textiel, die een “sense-of-urgency” creëerden. Het besef van technologie als “enabler” voor een bloeiende economie, gebracht via het medium van Flanders

teveel af voor de economische wereld buiten Vlaanderen (en die is heel groot). En stilstaan is achteruitgaan!

En of we opportuniteiten hebben! Onze mensen, hun talenten, flexibiliteit en improvisatievermogen. Onze geografische ligging met zeehavens als logistieke poort op Europa. Ons innovatiebeleid, dat we ook op niet-technologisch gebied moeten gaan voeren. De uitdaging om onze overheden klantvriendelijk, flankerend en faciliterend te maken.

Wat we zelf doen, doen we beter. Daarover zal de actie gaan! Wordt ongetwijfeld vervolgd. ■

Reacties naar Column@kviv.be.